YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

10 päivänä maaliskuuta 2004 *

Asiassa T-177/02,

Malagutti-Vezinhet SA, konkurssissa, kotipaikka Cavaillon (Ranska), edustajinaan asianajajat B. Favarel Veidig ja N. Boron, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään M.-J. Jonczy ja M. França, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii korvausta vahingosta, jonka se väittää kärsineensä sen jälkeen, kun komissio antoi nopean hälytysviestin, jossa ilmoitettiin Ranskasta peräisin olevissa omenoissa olevista torjunta-ainejäämistä ja jossa mainittiin kantajan nimi kyseessä olevan tavaran viejänä,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja N. J. Forwood sekä tuomarit J. Pirrung ja A. W. H. Meij,

kirjaaja: apulaiskirjaaja B. Pastor,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 4.11.2003 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt ja kanteen perustana olevat tosiseikat

Yhteisön nopea hälytysjärjestelmä

1 Yleisestä tuoteturvallisuudesta 29 päivänä kesäkuuta 1992 annetulla neuvoston direktiivillä 92/59/ETY (EYVL L 228, s. 24; jäljempänä direktiivi) vahvistettiin yhteisön tasolla yleinen turvallisuusvaatimus, joka koskee kaikkia markkinoille saatettavia kuluttajien käytettäväksi tarkoitettuja tuotteita tai tuotteita, joita

kuluttajat todennäköisesti käyttävät. Tässä tarkoituksessa direktiivillä perustettiin muun muassa nopea tietojenvaihtojärjestelmä tuoteturvallisuutta koskevia kiireellisiä tilanteita varten. Kysymyksessä on elintarvikkeita koskeva yhteisön nopea hälytysjärjestelmä (jäljempänä nopea hälytysjärjestelmä), johon osallistuvat myös Euroopan talousalueesta (ETA) tehdyn sopimuksen allekirjoittajavaltiot, joihin kuuluu myös Islanti.

2 Direktiivin 2 artiklan b alakohdassa olevan määritelmän mukaan "turvallisella tuotteella" tarkoitetaan "jokaista tuotetta, joka tavanomaisissa tai kohtuudella ennakoitavissa käyttöolosuhteissa tuotteen käyttöikä huomioon ottaen ei aiheuta vaaraa tai aiheuttaa tuotteen käyttöön nähden sellaista mahdollisimman vähäistä vaaraa, jota voidaan pitää hyväksyttävänä ja joka takaa korkean suojelun tason ihmisten turvallisuudelle ja terveydelle".

3 Direktiivin 5 ja 6 artiklassa määritetään jäsenvaltioiden velvollisuudet ja oikeudet tuoteturvallisuuden valvonnassa.

4 Direktiivin 7 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Jos jäsenvaltio toteuttaa — — toimenpiteitä, joilla rajoitetaan tuotteen tai tuote-erän saattamista markkinoille tai joilla vaaditaan sen poistamista markkinoilta, jäsenvaltion on — — ilmoitettava mainitusta toimenpiteestä komissiolle ja ilmoitettava toimenpiteen perustelut. Tätä velvollisuutta ei ole silloin, kun toimenpiteet koskevat tapahtumaa, jonka vaikutus on paikallinen ja joka tapauksessa rajoittuu kyseisen jäsenvaltion alueelle.

2. Komissio aloittaa neuvottelut asianosaisten kanssa mahdollisimman pian. Jos komissio neuvotteluiden jälkeen toteaa, että toimenpide on ollut perusteltu, se ilmoittaa heti tästä toimenpiteen toteuttaneelle jäsenvaltiolle ja muille jäsenvaltioille. Jos komissio neuvotteluiden jälkeen toteaa, että toimenpide ei ollut perusteltu, se ilmoittaa heti tästä toimenpiteen toteuttaneelle jäsenvaltiolle."

5 Nopean hälytysjärjestelmän osalta direktiivin 8 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Jos jäsenvaltio toteuttaa tai aikoo toteuttaa kiireellisiä toimenpiteitä, joiden tarkoituksena on sen omalla alueella estää tai rajoittaa tuotteen tai tuote-erän saattamista markkinoille tai käyttöä taikka asettaa sille erityisehtoja sen vuoksi, että kyseinen tuote tai tuote-erä aiheuttaa vakavaa ja välitöntä vaaraa kuluttajien terveydelle ja turvallisuudelle, sen on heti ilmoitettava asiasta komissiolle — — .

2. Saadessaan tällaisia tietoja komissio tarkistaa, vastaavatko ne tämän direktiivin säännöksiä, ja toimittaa tiedot muille jäsenvaltioille, joiden on vuorostaan heti ilmoitettava komissiolle toteuttamistaan toimenpiteistä."

6 Direktiivin liitteessä vahvistetaan yksityiskohtaiset menettelyt nopean hälytysjärjestelmän soveltamista varten.

Asian tausta

7 Kantaja harjoittaa hedelmien ja vihannesten vientiä Ranskasta muun muassa Alankomaihin ja Yhdistyneeseen kuningaskuntaan.

8 Kuten lukuisista vuoden 2001 elokuussa päivätyistä laskuista ilmenee, kantaja on myynyt alankomaalaiselle van den Bosch -nimiselle yhtiölle satoja kolleja Ranskasta peräisin olevia omenoita, jotka oli käsitelty dikofoli-torjunta-aineella.

9 Islantilainen yhteyspiste ilmoitti komissiolle torstaina 6.9.2001 nopean hälytysjärjestelmän kautta, että Islannin toimivaltainen viranomainen oli päättänyt 4.9.2001 poistaa markkinoilta ja hylätä Ranskasta peräisin olevan erän omenoita, joita markkinoitiin Alankomaiden kautta, koska kyseisistä omenoista oli löytynyt 3.9.2001 dikofolia, jonka määrä oli 0,8 mg/kg. Tiedoissa täsmennettiin, että tavaran jakelusta Alankomaiden kautta oli vastannut J. P. Viens SA -niminen yhtiö ja että islantilainen tuoja oli ostanut sen alankomaalaiselta Greevecetrus-nimiseltä yhtiöltä; kyseiseen viestiin oli liitetty jäljennös analyysin tuloksista.

10 Asianosaisten kesken on riidatonta, että dikofolin enimmäismääräksi omenoiden osalta oli vahvistettu 0,02 mg/kg torjunta-aineiden jäämiä koskevassa yhteisön lainsäädännössä, joka oli voimassa tämän asian kannalta merkityksellisenä ajankohtana, joten Islannin viranomaisten syyskuussa vuonna 2001 analysoimien omenoiden osalta oli noudatettava kyseistä enimmäismäärää.

11 Neuvoteltuaan toimivaltaisten teknisten yksikköjensä kanssa komissio toimitti maanantaina 10.9.2001 Islannin viranomaisten viestin nopeaan hälytysjärjestelmään kuuluvien valtioiden yhteyspisteisiin ja tämä tapahtui alkuperäisellä ilmoituksella, jonka viite on 2001/KL. Tämän ilmoituksen sisältö oli seuraava:

"pesticide residues (Dicofol) in apples from France via the Netherlands [...] The product has been recalled and will be rejected. Exporter: JP Viens S.A. The contact points in France and in the Netherlands are kindly requested to provide the Commission services with the possible distribution to other members of the E.E.A.

of the product involved" (torjunta-aineiden (dikofoli) jäämiä Ranskasta peräisin olevissa omenoissa, joita markkinoidaan Alankomaiden kautta — — Tavara on poistettu markkinoilta ja palautetaan. Viejä: J. P. Viens SA. Yhteyspisteitä Ranskassa ja Alankomaissa pyydetään ilmoittamaan komission yksiköille tuotteen kaikesta jakelusta muihin ETA:n jäsenvaltioihin).

12 Perjantaina 14.9.2001 komissio sai Alankomaiden yhteyspisteestä sähköpostiviestin, jossa sille annettiin tiedot kyseisten omenoiden markkinoinnissa mukana olevista eri osapuolista, joihin kantajana oleva yhtiö kuului. Komissio saattoi viipymättä kyseisen viestin tiedoksi nopean hälytysjärjestelmän yhteyspisteille lisätietona viitteellä 2001/KL-add01. Tieto oli sisällöltään seuraava:

"pesticide residues (Dicofol) in apples from France via the Netherlands. The company 'Greve' (NL) mentioned in the notification received the apples from the company 'Bosch' situated in Alkmaar (NL) which in his turn receives them from the below mentioned company:

Supplier in France: Company 'Malagutti' at Cavaillon (FR)

Tel. +33-4900-66767; Fax: +33-490066768

The Consignment has been received by the company 'Greve' on 20-08-2001 and no stock remained. The distribution is still subject of investigation.

How the name 'Viens' is involved is completely unknown" (torjunta-aineiden (dikofoli) jäämiä Ranskasta peräisin olevissa omenoissa, joita markkinoidaan

Alankomaiden kautta. Viestissä mainittu Greve-niminen yhtiö (NL) vastaanotti omenat Alkmaariin (NL) sijoittautuneelta Bosch-nimiseltä yritykseltä, joka puolestaan oli vastaanottanut ne seuraavalta yhtiöltä: Toimittaja Ranskassa: Malagutti-yhtiö Cavaillonissa (FR), puh. +33-4900-66767; faksi: +33-490066768. Greve-yhtiö vastaanotti omenat 20.8.2001 eikä sillä ole niitä enää varastossa. Jakelu on edelleen tutkimusten kohteena. Sitä, miten nimi "Viens" on asiassa mukana, ei lainkaan tiedetä).

13 Kaksi Ison-Britannian elintä (Pesticides Safety Directorate ja Fresh Produce Consortium) lähettivät 17. ja 18.9.2001 viestejä, joissa vedottiin vaaraan, joka liittyi dikofolin esiintymiseen kantajan viemissä omenoissa. Nämä viestit toimitettiin Isossa-Britanniassa tapahtuvan jakelun pääasiallisille toimijoille ja niihin sisältyi nimenomainen maininta, ettei kantajalta peräisin olevia omenoita saanut tuoda maahan eikä myydä.

14 Tämän jälkeen kantajan kaikki kauppavaihto Yhdistyneen kuningaskunnan kanssa keskeytyi. Näin ollen kaksi jo lähetettyä omenalastia palautettiin Ranskaan ja kantaja joutui maksaman edestakaisesta kuljetuksesta aiheutuneet kustannukset sekä varastointikulut Yhdistyneessä kuningaskunnassa. Kolmannen lastin kauppa peruutettiin. Kaikki lastit myytiin Yhdistyneessä kuningaskunnassa käytössä ollutta hintaa halvemmalla.

15 Ranskan viranomaiset ottivat 19.9.2001 kantajan varastolla näytteitä omenoista, jotka olivat luokaltaan samoja kuin Islannissa hylätyt omenat.

16 Kantaja lähetti 20.9.2001 komissiolle faksin, jossa se ilmoitti, ettei se ollut koskaan harjoittanut omenoiden vientiä Islantiin, ja jossa se pyysi virallista oikaisua komissiolta. Kiistettyään lähetettyjen viestien perustan kantaja ilmoitti aiheutuneesta vahingosta komissiolle 25.9.2001.

17 Ranskan viranomaiset ilmoittivat 26.9.2001 nopean hälytysjärjestelmän komission yhteyspisteeseen niiden analyysien tuloksen, joita ne olivat suorittaneet kantajan luota 19.9.2001 näytteeksi otetuille omenoille. Kyseisen ilmoituksen sanamuoto on seuraava:

"Ranskan viralliset valvontayksiköt ovat ottaneet näytteitä kyseisessä yrityksessä — — Dikofolia ei löytynyt viidestä analysoidusta näytteestä."

18 Samana päivänä 26.9.2001 komissio saattoi kyseisen ilmoituksen täydellisen tekstin nopean hälytysjärjestelmän yhteyspisteiden tietoon lisätiedon avulla (viitteellä 2001/KL-add02) ilmoittaen samalla, että se oli saanut ilmoituksen Ranskan yhteyspisteeltä. Lisätiedon sisältö oli seuraava:

"outcome of investigation in France — Analysis for the detection of pesticide residues performed in France at the establishment mentioned in notification 2001/KL-add01 on 5 samples gave negative results (no detection of dicofol). The contact point in the Netherlands is kindly reminded to the request for submission of accompanying documents of the consignments involved" (Ranskassa suoritettujen tutkimusten tulos — Viestissä 2001/KL-add01 mainitussa yrityksessä Ranskassa otettujen viiden näytteen analyysin tulos on negatiivinen (dikofolia ei löytynyt). Alankomaiden yhteyspistettä pyydetään uudelleen toimittamaan asiakirjat, jotka olivat kysymyksessä olevien erien mukana).

19 Komissio vastaanotti 29.11.2001 korvausvaatimuksen, joka koski kantajalle aiheutunutta vahinkoa siitä, että nopean hälytysjärjestelmän kautta oli lähetetty viestejä, joiden mukaan kantajan viemistä omenoista oli löytynyt enimmäismäärän ylittävä määrä dikofolia.

20 Komissio hylkäsi kyseisen vahingonkorvausvaatimuksen 3.4.2002 päivätyllä kirjeellään.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

21 Näissä olosuhteissa kantaja nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 10.6.2002 toimittamallaan kannekirjelmällä nyt käsiteltävänä olevan kanteen.

22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (toinen jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa asian suullisen käsittelyn.

23 Asianosaisten suulliset lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 4.11.2003 pidetyssä istunnossa. Komissio esitti tässä tilaisuudessa asiakirjan. Suullinen käsittely päätettiin 1.12.2003 sen jälkeen, kun kantajan kyseistä asiakirjaa koskevat kirjalliset huomautukset oli annettu tiedoksi.

24 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— velvoittaa komission maksamaan 704 998,74 euroa vahingonkorvausta aiheutuneesta vahingosta

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

25 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta tai toissijaisesti hylkää sen perusteettomana

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Tutkittavaksi ottaminen

26 Esittämättä muodollisesti oikeudenkäyntiväitettä komissio katsoo, ettei kannetta voida ottaa tutkittavaksi.

27 Komission jäsenvaltioille antama ilmoitus tiedoista, jotka se oli saanut direktiivin 8 artiklan nojalla, tapahtui komission mukaan nimittäin sellaisten kansallisten elinten kanssa tehtävän sisäisen yhteistyön puitteissa, joiden tehtävänä on soveltaa yhteisön lainsäädäntöä eli nopeaa hälytysjärjestelmää. Tällainen yhteistyö ei voi aiheuttaa yhteisölle vastuuta yksityisiin nähden, koska hälytyksen antaminen perustuu loppujen lopuksi ainoastaan kansallisten viranomaisten tekemään aloitteeseen ja analyysiin.

28 Näin ollen kantajan olisi pitänyt saattaa asia toimivaltaisen kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi. Kysymys yksityisille henkilöille aiheutuneiden sellaisten vahinkojen korvaamisesta, jotka kansalliset elimet ovat aiheuttaneet joko yhteisön oikeutta rikkomalla tai kansallisen oikeuden vastaisella toimella tai laiminlyönnillä soveltaessaan yhteisön oikeutta, kuuluu komission mukaan kansallisten tuomioistuinten arvioitavaksi (asia 101/78, Granaria, tuomio 13.2.1979, Kok. 1979, s. 623, Kok. Ep. IV, s. 393). Kantaja ei ole mitenkään osoittanut, ettei se olisi voinut saada kohtuullista korvausta väitetystä vahingosta nostamalla vahingonkorvauskanteen minkä tahansa mukana olevan valtion kansallisessa tuomioistuimessa.

29 Tältä osin on riittävää todeta, että käsiteltävänä olevassa asiassa kantajan virheelliseksi väittämä menettely on komission menettely, eikä voida katsoa, että se olisi luettavissa kansallisten elinten syyksi.

30 Kantaja väittää itse asiassa, että komissiolla oli oma tehtävänsä nopean hälytysjärjestelmän yhteydessä: direktiivin 8 artiklan 2 kohdan ja direktiivin liitteen nojalla sen olisi pitänyt tarkistaa, vastasivatko saadut viestit direktiivin säännöksiä, ja arvioida, oliko kyseinen vaara todellinen ja luonteeltaan välitön ja vakava, ennen kuin se toimitti kyseiset viestit muille jäsenvaltioille. Nämä tarkistukset ja arvioinnit sekä hälytyksen seuraukset olivat riippuvaisia yksinomaan komissiosta. Kantaja katsoo, että jos komissio ei olisi laittomasti

julkistanut sen nimeä nopean hälytysjärjestelmän yhteydessä, Ison-Britannian elimet, jotka kehottivat boikotoimaan kantajan tuotteita komission lähettämien virallisten hälytysviestien perusteella, eivät olisi antaneet boikottikehotuksia, joista on aiheutunut kantajalle vakavaa vahinkoa.

31 Kantaja on näin osoittanut asianmukaisella tavalla syyt, joiden vuoksi komission menettely saattoi vahingoittaa sen kaupallisia etuja ja aiheuttaa kärsityn vahingon (ks. vastaavasti asia 169/84, COFAZ ym. v. komissio, tuomio 28.1.1986, Kok. 1986, s. 391, Kok. Ep. VIII, s. 439, 28 kohta). Tästä seuraa, että kanne on otettava tutkittavaksi, koska on täsmennetty, että kysymys siitä, onko komission moitittu menettely todella lainvastaista, on tutkittava pääasian yhteydessä.

Pääasia

32 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisö on sopimussuhteen ulkopuolisessa vastuussa vahingosta ainoastaan, jos seuraavat edellytykset täyttyvät: toimielinten moitittu toiminta on lainvastaista, vahinko on tosiasiallisesti syntynyt ja toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys. Vaatimus on kokonaisuudessaan hylättävä, jos yksi näistä edellytyksistä jää täyttymättä, eikä ole tarpeen tutkia muita edellytyksiä (ks. erityisesti yhdistetyt asiat T-481/93 ja T-484/93, Exportateurs in Levende Varkens ym. v. komissio, tuomio 13.12.1995, Kok. 1995, s. II-2941, 80 kohta ja asia T-220/96, EVO v. neuvosto ja komissio, tuomio 24.4.2002, Kok. 2002, s. II-2265, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

33 Käsiteltävänä olevassa asiassa on syytä tarkastella ensin kantajan esittämiä eri väitteitä, joilla pyritään osoittamaan komission moititun menettelyn lainvastaisuus.

Asianosaisten lausumat

34 Kantaja korostaa, että niiden omenoiden osalta, jotka se vei maasta vuonna 2001, dikofolin määräksi oli vahvistettu kansallisella ja yhteisön tasolla sovellettavassa lainsäädännössä 1 mg/kg kyseisten omenoiden käsittelyn aikana, joka tapahtui tammikuussa 2001. Velvollisuus vähentää dikofolin määrä 0,02 mg:aan/kg johtui Ranskan osalta 8.2.2001 tehdystä päätöksestä, joka julkaistiin Journal officiel de la République française -sessa 3.4.2001. Lisäksi yhteisön lainsäädäntö, jossa säädettiin dikofolin määrän alentamisesta 0,02 mg:aan/kg, tuli kantajan mukaan voimaan vasta 1.7.2001. Vähentämisvelvoite oli siis tullut voimaan vasta sen jälkeen, kun kysymyksessä olevat omenat oli jo saatettu markkinoille.

35 Kantaja väittää, että komissio on menetellyt lainvastaisesti, koska oikeudellista velvoitetta neuvotella etukäteen kantajan kanssa ennen riidanalaisten hälytysten lähettämistä direktiivin 7 artiklan 2 kohdan nojalla ei ole noudatettu. Kantajan osalta on selvää, että Ison-Britannian elimet ovat luottaneet komission lähettämiin hälytysviesteihin, joita ilman ne eivät olisi koskaan kehottaneet boikotoimaan kantajan tuotteita.

36 Kantaja lisää, että neuvottelujen laiminlyönti merkitsee puolustautumisoikeuksien loukkaamista ja että kantajan nimen ja yhteystietojen levittäminen on vastoin luottamuksellisuutta koskevaa periaatetta.

37 Lisäksi komission olisi pitänyt varmistaa, olivatko Islannin viranomaisten toteuttamat toimenpiteet suhteellisuusperiaatteen mukaisia. Kyseiset toimenpiteet olivat kantajan mukaan mahdollisimman rajoittavia, koska tavarat poistettiin markkinoilta ja määrättiin hylättäviksi.

38 Kantaja korostaa, että todisteet tarkastettujen tuotteiden alkuperästä puuttuvat. Islannin lähettämä viesti koskee kantajan mukaan toisen ranskalaisen yhtiön, toisin sanoen J. P. Viens SA:n viemiä omenoita. Kantaja väittää kuitenkin myyneensä omenansa alankomaalaiselle yhtiölle. Kantaja katsoo näin ollen, ettei ole osoitettu, että Islannissa tarkastetut omenat olivat siltä peräisin.

39 Kantaja väittää, että Islannin viranomaisten lähettämässä viestissä ei vedota vakavan ja välittömän vaaran olemassaoloon vaan ainoastaan siihen, että dikofolin enimmäismäärä ylittyy tarkastetussa omenaerässä. Vakavaa ja välitöntä vaaraa ei kantajan mukaan nyt käsiteltävänä olevassa asiassa nimittäin ollut. Komissio ei sitä paitsi aloittanut menettelyä, joka on tarkoitettu tapauksia varten, joissa on kysymys vakavasta ja välittömästä vaarasta.

40 Kantajan mukaan nopean tarkistuksen avulla olisi voitu todeta, että suoritetuissa analyyseissä paljastunut dikofolin määrä oli omenoiden käsittelyn aikana sovellettavien lakien mukainen ja että kuluttajat eivät altistuneet minkäänlaiselle vaaralle. Kantaja katsoo, että ranskalaisissa laboratorioissa syyskuussa ja lokakuussa vuonna 2001 tehdyt analyysit osoittivat, että Yhdistyneen kuningaskunnan markkinoille tarkoitetut omenat olivat täysin yhteisön vaatimusten mukaisia. Vaikka kantaja myöntääkin, että kyseiset analyysit koskivat eri eriä kuin ne, joihin Islannin viranomaisten toimenpide perustui, se katsoo, että analyysien negatiiviset tulokset muodostavat vahvan olettamuksen siitä, että kantajan myymät tuotteet ovat lainsäädännön vaatimusten mukaisia.

41 Komissio huomauttaa, että nopea hälytysjärjestelmä velvoittaa välittämään kaikki viestit, joissa vedotaan sellaisiin elintarvikkeisiin liittyviin ongelmiin ja riskeihin, jotka eivät täytä elintarviketurvallisuuden vaatimuksia. Koska Islannin yhteyspiste oli ilmoittanut, että Ranskasta peräisin olevista omenoista oli löytynyt enimmäismäärän ylittäviä dikofolijäämiä, komissio katsoo, että sillä oli näin ollen velvollisuus toimittaa edelleen Islannin hälytysviesti. Toisin kuin kantaja väittää, tuote, jonka dikofolipitoisuus on suurempi kuin yhteisön lainsäädännössä sallittu, ei ole turvallinen tuote.

42 Tämän vuoksi komissio katsoo, ettei mikään kantajan komissiota vastaan esittämistä väitteistä ole perusteltu.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

43 Ensin on syytä huomauttaa, että direktiivillä on perustettu kaksi erillistä menettelyä tuotteiden turvallisuuden valvomiseksi ja aiheellisten toimenpiteiden toteuttamiseksi tapauksissa, joissa vaarallinen tuote havaitaan.

44 Direktiivin 6 ja 7 artiklalla perustetun ensimmäisen menettelyn mukaisesti kansalliset viranomaiset voivat asettaa tuotteen markkinoille saattamiselle ennakkoehtoja, joilla varmistetaan tuoteturvallisuus, kieltää vaaralliseksi osoittautuneen tuotteen saattamisen markkinoille ja poistaa markkinoilla jo olevan tuotteen markkinoilta (6 artiklan 1 kohdan d, g ja h alakohta). Jos kansalliset viranomaiset toteuttavat jonkin 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun toimenpiteen, niiden on ilmoitettava siitä komissiolle, joka aloittaa neuvottelut asianosaisten kanssa mahdollisimman pian, tutkii, onko toteutettu toimenpide perusteltu vai ei ja ilmoittaa heti tästä kansallisille viranomaisille (7 artikla).

45 Toinen menettely, joka on perustettu direktiivin 8 artiklalla ja direktiivin liitteellä, koskee kiireellisiä tilanteita yhteisön tasolla: jos kansalliset viranomaiset toteuttavat tai aikovat toteuttaa kiireellisiä toimenpiteitä, joiden tarkoituksena on estää tuotteen saattaminen markkinoille sen vuoksi, että kyseinen tuote aiheuttaa vakavaa ja välitöntä vaaraa kuluttajien terveydelle tai turvallisuudelle, niiden on heti ilmoitettava asiasta komissiolle, joka saadessaan tällaisia tietoja tarkistaa, vastaavatko ne direktiivin säännöksiä ja toimittaa tiedot muille kansallisille viranomaisille, joiden on vuorostaan heti ilmoitettava komissiolle toteuttamistaan toimenpiteistä (8 artikla). Nopean hälytysjärjestelmän yksityiskohdista säädetään direktiivin liitteessä.

46 Näin ollen heti, kun kansalliset viranomaiset ovat havainneet vakavan ja välittömän vaaran, jonka vaikutukset ulottuvat tai voisivat ulottua niiden alueen ulkopuolelle, niiden on heti ilmoitettava asiasta komissiolle neuvoteltuaan, mikäli se on mahdollista, kyseisen tuotteen tuottajan tai jakelijan kanssa. Niiden on ilmoitettava erityisesti tiedot tuotteen yksilöimiseksi sekä tiedot jakeluketjuista, jos tällaisia tietoja on, ja samalla korostetaan, että tietojen antamisen nopeus on olennaisen tärkeää (liitteessä oleva 3 ja 4 kohta). Komissio puolestaan varmistettuaan, että sen saamat tiedot ovat direktiivin 8 artiklan mukaisia, ottaa tarvittaessa yhteyttä ilmoituksen tehneeseen jäsenvaltioon sekä välittää tiedot heti teleksillä tai faksilla muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille (liitteessä oleva 7 kohta).

47 Islannin viranomaisten käyttämästä lomakkeesta seuraa käsiteltävänä olevassa asiassa aivan ilmeisesti, että kyseiset viranomaiset ovat kääntyneet komission puoleen nopean hälytysjärjestelmän puitteissa eikä tiedustellakseen komissiolta, oliko Ranskasta Alankomaiden kautta tuotujen omenoiden poistaminen markkinoilta ja hylkääminen perusteltua direktiivin 6 ja 7 artiklan nojalla. Ottaen huomioon, että kyseiset omenat sisälsivät dikofolia 40-kertaisen määrän verrattuna sallittuun enimmäismäärään ja että niiden jakelu koski kolmea eri maata, nimittäin Ranskaa, Alankomaita ja Islantia, Islannin viranomaiset olivat selvästi sitä mieltä, että komissiolle oli ilmoitettava siitä vaarasta, että muissa maissa olisi saatettu markkinoille muita omenoita, jotka sisälsivät saman määrän dikofolia. Näiden tietojen seurauksena komissio reagoi tiukasti nopean hälytysjärjestelmän rajoissa välittäessään Islannin hälytysviestin sekä myöhemmät viestit kaikille nopean hälytysjärjestelmän yhteyspisteille.

48 Näin ollen nyt käsiteltävänä oleva kanne voi koskea ainoastaan vastuuta, joka komissiolla on nopean hälytysjärjestelmän yhteydessä. Sitä vastoin kanne ei voi perustellusti koskea korvauksen saamista vahingosta, joka on aiheutunut siitä, että Islannin viranomaiset poistivat kyseiset omenat markkinoilta 4.9.2001 ja hylkäsivät ne.

49 Tältä osin on syytä korostaa, että kyseisenä päivänä kantajan nimeä ei ollut vielä mainittu eikä tätä ollut vielä tunnistettu kyseisten omenoiden todennäköiseksi viejäksi. Lisäksi komissiolle ilmoitettiin vasta jälkikäteen Islannin viranomaisten toteuttamista toimenpiteistä niin, ettei sen voida missään tapauksessa katsoa olevan vastuussa tältä osin. Tästä seuraa, että kyseisten omenoiden konkreettinen kohtalo Islannissa on yhdentekevä nyt käsiteltävänä olevan asian ratkaisun kannalta ja että väite, jonka mukaan komissio olisi loukannut suhteellisuusperiaatetta, on hylättävä.

50 Nopean hälytysjärjestelmän osalta kantaja väittää pääasiallisesti, ettei ole mitään todisteita siitä, että se itse olisi tuonut maahan Islannin viranomaisten moittimat omenat. Se väittää, että jos komissio olisi noudattanut velvollisuuttaan varmistaa kyseisten omenoiden alkuperä ennen nopean hälytyksen antamista, se olisi huomannut, ettei kantaja ollut osallinen asiassa. Kantaja moittii komissiota lisäksi siitä, ettei se tutkinut, olivatko kyseessä olevat omenat todella vakava ja välitön vaara terveydelle, koska pelkkä dikofolin enimmäismäärän ylitys ei riittänyt tältä osin. Se lisää, että joka tapauksessa, kuten Ranskassa syyskuussa ja lokakuussa vuonna 2001 tehdyistä analyyseistä käy ilmi, nopean tarkistuksen avulla olisi voitu todeta, että sen viemät omenat eivät ylittäneet kyseistä enimmäismäärää.

51 Tältä osin on huomautettava, että nopeassa hälytysjärjestelmässä annetaan vain kansallisille viranomaisille, ei komissiolle, vastuu sen toteamisesta, uhkaako kuluttajien terveyttä ja turvallisuutta välitön ja vakava vaara, koska hälytysjärjestelmää koskevien säännösten mukaan kansallisten viranomaisten on yhtäältä "tehtävä päätös tapauskohtaisesti", koska "on mahdotonta tarkasti määritellä, mitä välittömällä ja vakavalla vaaralla tarkoitetaan", ja toisaalta "pyrittävä hankkimaan mahdollisimman paljon tietoa tuotteista ja vaaran luonteesta vaarantamatta kuitenkaan tarvittavaa toimintanopeutta" (direktiivin liitteessä oleva 2 ja 3 kohta). Lisäksi kansallisten viranomaisten on sen jälkeen, kun ne ovat havainneet vakavan ja välittömän vaaran, jonka vaikutukset ulottuvat tai voisivat ulottua niiden alueen ulkopuolelle, ilmoitettava asiasta heti komissiolle ja toimitettava sille tiedot, joiden avulla tuote ja sen jakeluketju voidaan yksilöidä (direktiivin liitteessä oleva 4 kohta).

52 Vaikka direktiivin liitteessä olevan 7 kohdan mukaan komission on varmistettava, että "sen saamat tiedot ovat — — direktiivin 8 artiklan mukaisia", tämä tehtävä rajoittuu sen tarkistamiseen, voivatko nämä tiedot sinänsä kuulua kyseisen säännöksen soveltamisalaan, kun taas niiden toteamusten ja analyysien paikkansapitävyys, jotka ovat saaneet kansalliset viranomaiset toimittamaan kyseiset tiedot, ei ole varmistamisen kohteena. Itse asiassa vastuu kyseisistä toteamuksista ja analyyseistä kuuluu ainoastaan kansallisille viranomaisille, kuten on juuri esitetty. Tästä seuraa, ettei komissiolla ollut velvollisuutta eikä toimivaltaa varmistaa ennen 14.9.2001 päivätyn viestinsä lähettämistä, olivatko Islannissa moititut omenat kantajan viemiä omenoita.

53 Kun kysymyksessä oli varoittaminen kuluttajien terveyttä uhkaavista vaaroista, oli riittävää, että oli olemassa todennäköisiä seikkoja, jotka osoittivat, että kantajan ja Islannissa moitittujen omenoiden välillä oli yhteys. Islannin viranomaisten keräämät ja välittämät tiedot perustuivat Ranskasta peräisin oleviin omenoihin, jotka oli tuotu Alankomaiden kautta ja tiedoissa mainittiin erityisesti alankomaalaisen Greevecetrus-yhtiön nimi. Alankomaiden viranomaisten toimittamat tiedot sisälsivät vielä täsmennyksiä, jotka liittyivät markkinointiprosessissa mukana olleisiin yhtiöihin, ja niissä mainittiin Greve-yhtiön (Alankomaat), Alkmaariin (Alankomaat) sijoittautuneen Bosch-yhtiön sekä kantajan nimi. Mutta kuten kantajan esittämistä elokuussa vuonna 2001 päivätyistä laskuista ilmenee, viimeksi mainittu vei Ranskasta peräisin olevia omenoita alankomaalaiselle van den Bosch -nimiselle yhtiölle Alkmaarissa. Näissä olosuhteissa ei voida hyväksyä, että komissio olisi 14.9.2001 päivätyssä viestissään, johon oli otettu Alankomaiden viranomaisten toimittamat tiedot, levittänyt tietoja, jotka eivät olleet todennäköisiä.

54 Sikäli kuin epävarmuustekijöitä voi tältä osin vielä esiintyä, on syytä korostaa, että kansanterveyden suojelussa noudatettavan ennalta varautumisen periaatteen mukaan, toimivaltainen viranomainen voi olla velvollinen toteuttamaan aiheellisia toimenpiteitä tiettyjen kansanterveyttä uhkaavien mahdollisten riskien torjumiseksi odottamatta, että näiden riskien olemassaolo ja vakavuus osoitetaan täysin (ks. vastaavasti asia T-13/99, Pfizer Animal Health v. neuvosto, tuomio 11.9.2002, Kok. 2002, s. II-3305, 139 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen, sekä asia T-392/02, Solvay Pharmaceuticals v. neuvosto, tuomio 21.10.2003,

Kok. 2003, s. II-4555, 121 ja 122 kohta). Jos olisi odotettava kaikkien tarpeellisten tutkimusten tuloksia ennen tällaisten toimenpiteiden toteuttamista, ennalta varautumisen periaate menettäisi täysin tehokkaan vaikutuksensa (em. asia Pfizer Animal Health v. neuvosto, tuomion 142, 386 ja 387 kohta). Tämä perustelu sopii myös direktiivillä perustetun kaltaisen nopean tietojenvaihtojärjestelmän yhteydessä. Kantajan, joka on tämän ihmisten terveyden suojelemiseksi perustetun hälytysjärjestelmän uhri, on hyväksyttävä kielteiset taloudelliset seuraukset, koska kansanterveyden suojelulle on annettava suurempi merkitys taloudellisiin näkökohtiin nähden (em. asia Solvay Pharmaceuticals v. neuvosto, tuomion 121 kohta ja em. asia Pfizer Animal Health v. neuvosto, tuomion 456 kohta).

55 Vaikka kantaja korostaa tässä yhteydessä, että pelkkä dikofolin enimmäismäärän 0,02 mg/kg ylittäminen ei välttämättä merkitse vakavaa ja välitöntä vaaraa ihmisten terveydelle varsinkaan, kun aikaisemmin sallittu määrä oli 1 mg/kg, on riittävää huomauttaa yhtäältä, että komission tehtävänä nopean hälytysjärjestelmän yhteydessä ei ole saattaa kyseenalaiseksi niitä toteamuksia ja analyysejä, joiden perusteella kansalliset viranomaiset ovat ottaneet huomioon vakavan ja välittömän vaaran olemassaolon, joka on edellyttänyt kyseisen järjestelmän käynnistämistä, ja toisaalta, että on selvää, että moititut omenat sisälsivät dikofolia 0,8 mg/kg, vaikka enimmäismääräksi oli vahvistettu 0,02 mg/kg. Kantaja, joka ei ole riitauttanut EY 241 artiklan nojalla sen lainsäädännön laillisuutta, jolla kyseinen enimmäismäärä on vahvistettu, ei ole mitenkään osoittanut, että sellaisten omenoiden käytöllä, joiden sisältämän dikofolin määrä on 40 kertaa suurempi kuin sallittu enimmäismäärä, ei olisi mitään haitallisia vaikutuksia kuluttajien terveydelle, vaikka alan tieteellisen kehityksen myötä on käynyt ilmi, että entinen enimmäismäärä oli korvattava määrällä 0,02 mg/kg.

56 Niiden väitteiden osalta, jotka koskevat direktiivin 7 artiklan 2 kohdan rikkomista ja puolustautumisoikeuksien loukkaamista siltä osin, ettei komissio ole neuvotellut kantajan kanssa ennen tämän nimen ja yhteystietojen levittämistä nopean hälytysjärjestelmän kautta, on korostettava, että kyseinen järjestelmä ei velvoita komissiota järjestämään systemaattisesti tällaista neuvottelua, koska direktiivin 7 artiklan 2 kohta ei koske nopeita hälytysmenettelyjä, jotka direktiivillä on perustettu kuluttajien terveyden suojelemiseksi. Tämä nopean suojelun tavoite olisi sitä paitsi vaikeasti toteutettavissa, jos komission olisi

säännönmukaisesti otettava huomioon kyseisen yrityksen huomautukset ja vastaväitteet ennen kuin se ilmoittaa direktiivin alaisen tiedon nopean hälytysjärjestelmän muille yhteyspisteille.

57 Se seikka, että komissio ei neuvotellut kantajan kanssa, ei myöskään merkitse puolustautumisoikeuksien kunnioittamista koskevan periaatteen loukkaamista. Vaikka onkin totta, että kyseisen periaatteen mukaan komission on kuultava sitä, jota asia koskee, ennen tälle vastaisen toimenpiteen toteuttamista (ks. esim. asia T-82/01, Josanne ym. v. komissio, tuomio 8.5.2003, Kok. 2003, s. II-2013, 77 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), on syytä todeta, että komissio ei toteuttanut nyt käsiteltävänä olevassa asiassa mitään toimenpidettä, joka olisi koskenut suoraan kantajaa ja ollut tälle vastainen. Komissio ainoastaan välitti tiedon, nimittäin sen, jonka se oli saanut Alankomaiden yhteyspisteeltä 14.9.2001 ja jonka tarkoituksena oli tehdä mahdolliseksi direktiivin liitteessä olevan 4 kohdan mukaisesti kyseisten omenoiden ja niihin liittyvän jakeluketjun yksilöinti.

58 On totta, että direktiivin liitteessä olevassa 7 ja 8 kohdassa säädetään, että komissio "voi" yhtäältä ottaa yhteyttä sen jäsenvaltion viranomaiseen, josta tuotteen oletetaan olevan peräisin, suorittaakseen tarvittavat varmistukset ja toisaalta panna vireille — "poikkeustapauksissa" ja "jos se katsoo sen tarpeelliseksi" — tutkimuksen omasta aloitteestaan. Ei ole poissuljettua, että komissio voi joutua tällaisissa tilanteissa neuvottelemaan yrityksen kanssa, jota nopean hälytyksen antaminen koskee. Kantaja ei ole kuitenkaan onnistunut osoittamaan, että komissio olisi tehnyt virheen nyt käsiteltävänä olevan asian olosuhteissa, koska se ei ole neuvotellut kantajan kanssa.

59 Ainoassa argumentissa, joka on esitetty tässä yhteydessä, korostetaan, että dikofolin määrä omenoissa, jotka kantaja vei tammikuussa 2001 Alankomaihin, ei ylittänyt niiden käsittelyajankohtana tammikuussa vuonna 2001 enimmäismäärää 1 mg/kg, joka sallittiin tuolloin Ranskassa. Kantaja näyttää näin ollen katsovan, että komission olisi pitänyt ottaa huomioon sen kaupalliset intressit neuvottelemalla sen kanssa ottaen huomioon erityinen tilanne, joka johtui

dikofolin enimmäismäärää koskevan säännöstön muuttamisesta heinäkuussa vuonna 2001, samanaikaisesti kun Ranskasta peräisin olevat omenat olivat matkalla vientimaahan.

60 Kyseistä väitettä ei voida hyväksyä.

61 Itse asiassa kantaja ei ole yhtäältä täsmentänyt millään tavalla vientinsä päivämääriä ja ainoat maininnat tältä osin sisältyvät elokuussa 2001 päivättyihin laskuihin, joissa vahvistetaan van den Bosch -nimiselle yhtiölle Alkmaarissa (Alankomaat) tapahtuneet toimitukset. Nämä maininnat eivät kuitenkaan osoita, että tammikuussa 2001 käsitellyt omenat olisivat välttämättä lähteneet Ranskasta ja saavuttaneet määränpäänä olevan maan ennen vuoden 2001 heinäkuuta. Yhtä todennäköistä on, että kantajan omenat on viety maasta vasta elokuussa 2001.

62 Toisaalta yhteisön lainsäädäntö, joka koskee hedelmissä ja vihanneksissa olevien dikofolin enimmäismäärien vahvistamista, muodostuu joukosta neuvoston direktiivejä, jotka on osoitettu jäsenvaltioille niiden täytäntöönpanoa varten. Ranskassa otettiin käyttöön 0,02 mg/kg:n enimmäismäärä 8.2.2001 tehdyllä päätöksellä, jolla muutettiin 5.8.1992 tehtyä päätöstä, joka koski tietyissä kasvikunnasta peräisin olevissa tuotteissa ja niiden pinnassa olevia torjunta-ainejäämien sallittuja enimmäismääriä (JORF 3.4.2001, s. 5200). Kuten mainitun päätöksen johdanto-osan viittauskappaleista ilmenee, kyseisen toimenpiteen toteuttamisen tarkoituksena oli erityisesti panna täytäntöön viljojen torjunta-ainejäämistä annetun neuvoston direktiivin 86/362/ETY, eläinkunnasta peräisin olevissa elintarvikkeissa ja niiden pinnassa olevien torjunta-ainejäämien enimmäismäärien vahvistamisesta annetun neuvoston direktiivin 86/363/ETY ja torjunta-ainejäämien enimmäismäärien vahvistamisesta tietyille kasvikunnasta peräisin oleville tuotteille, mukaan lukien hedelmät ja vihannekset, annetun neuvoston direktiivin 90/642/ETY liitteiden muuttamisesta 22 päivänä kesäkuuta 2000 annettu komission direktiivi 2000/42/EY (EYVL L 158, s. 51), joka jäsenvaltioiden oli pantava täytäntöön viimeistään 28.2.2001 direktiivin 4 artiklan sanamuodon mukaan ja jonka täytäntöönpanosäädöksiä oli sovellettava 1.7.2001 lukien. Kyseinen direktiivi julkaistiin *Euroopan yhteisöjen virallisessa*

lehdessä 30.6.2000. Tämän vuoksi jokaisen huolellisen ja harkitsevan taloudellisen toimijan oli järjestettävä viimeksi mainitusta päivästä alkaen kaupallinen toimintansa siten, että sellaisten omenoiden osalta, jotka oli tarkoitettu vientiin ja jotka voitiin saattaa markkinoille kesäkuun 2001 jälkeen, noudatettiin dikofolin uutta enimmäismäärää. Kantaja — joka ei ole riitauttanut EY 241 artiklan nojalla sen lainsäädännön laillisuutta, jolla enimmäismääräksi on vahvistettu 0,02 mg/kg, eikä kyseisen lainsäädännön voimaantulopäivän laillisuutta — ei voi siis moittia komissiota siitä, että se on välittänyt Alankomaista tulleen viestin nopean hälytysjärjestelmän kautta neuvottelematta etukäteen kantajan kanssa.

63 Edes neuvottelu etukäteen kantajan kanssa ei olisi kuitenkaan ymmärrettävästi voinut estää komissiota lähettämästä kyseistä viestiä, joka sisälsi kantajan nimen ja yhteystiedot. Itse asiassa ainoa tehokas keino suojautua nopean hälytysjärjestelmän kielteisiltä vaikutuksilta olisi ollut se, että kantaja olisi ottanut riippumattoman henkilön tai laitoksen valvonnassa näytteen omenaerästä, joka oli tarkoitus viedä Alankomaihin, ja teettänyt virallisesti vahvistetun analyysin kyseisen näytteen sisältämän dikofolin määrästä. Ainoastaan se, että kantaja olisi esittänyt tällaisen vahvistetun analyysin välittömästi neuvottelun yhteydessä, olisi voinut olla omiaan estämään tämän nimen levittämisen nopean hälytysjärjestelmän kautta. Kantaja ei ole kuitenkaan väittänyt eikä osoittanut teettäneensä analyysiä kyseisistä omenoista juuri esitetyllä tavalla in tempore non suspecto.

64 Mitä tulee Ranskassa syyskuussa 2001 suoritettuihin analyyseihin, jotka kantajan mukaan osoittivat, että sen viemät omenat olivat yhteisön lainsäädännön mukaisia, on riittävää muistuttaa, että kyseiset analyysit eivät koskeneet Islannissa moitittua omenaerää. Analyysit eivät siis olleet luonteeltaan sellaisia, että niiden avulla olisi voitu osoittaa, että Islannissa tehdyt analyysit olivat virheellisiä. Niiden avulla voitiin pelkästään osoittaa, että omenat, jotka analysoitiin syyskuussa 2001 olivat sovellettavan lainsäädännön mukaisia.

65 Tässä yhteydessä ei voida myöskään syyttää komissiota siitä, että Islannissa analysoitu omenaerä ilmeisesti katosi sen jälkeen, kun se poistettiin markkinoilta, eikä siitä, ettei näin ollen ole enää mahdollista varmistaa Islannissa suoritettujen

analyysien paikkansapitävyyttä eikä sitä, että kysymyksessä olivat samat omenat, jotka kantaja oli vienyt Alankomaihin. Kuten edellä on esitetty, komission vastuu nopean hälytysjärjestelmän yhteydessä rajoittuu tietojen levittämiseen sinänsä.

66 Kantaja ei myöskään voi moittia komissiota siitä, että se olisi jättänyt noudattamatta velvollisuuttaan säilyttää luottamuksellisuus lähettämällä kantajan nimen ja yhteystiedot. Itse asiassa direktiivin liitteessä olevassa 6 kohdassa todetaan nimenomaisesti, että tarve toteuttaa tehokkaita toimenpiteitä kuluttajien suojaamiseksi on tavallisesti luottamuksellisuutta tärkeämpää. Koska Islannin viranomaisten hälytysviestissä oli vahvistettu, että "Ranskasta peräisin olevissa Alankomaiden kautta markkinoiduissa omenoissa" oli dikofolia, sekä toimivaltaisten viranomaisten että asianomaisten taloudellisten toimijoiden intressien mukaista oli, että mukana olevien yritysten piiri rajoittuisi mahdollisuuksien mukaan, sillä muussa tapauksessa ei ollut poissuljettua, että kaikki Ranskasta peräisin olevat omenat olisivat joutuneet boikotin kohteeksi. Kuten edellä on esitetty, kantajan nimen mainitseminen tässä yhteydessä oli katsottava käsiteltävänä olevan asian olosuhteissa sekä hyväksyttäväksi että tarpeelliseksi kansanterveyden suojelemisen kannalta.

67 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kantaja ei ole osoittanut, että komissio olisi tehnyt sellaisen virheen, josta aiheutuisi sille vahingonkorvausvastuu. Tämän vuoksi kanne on hylättävä kokonaisuudessaan eikä ole tarpeen tutkia, onko syyyhteys olemassa ja onko väitetty vahinko todella syntynyt.

Oikeudenkäyntikulut

68 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut komission vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(toinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Kanne hylätään.**

2) **Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Forwood Pirrung Meij

Julistettiin Luxemburgissa 10 päivänä maaliskuuta 2004.

H. Jung

kirjaaja

N. J. Forwood

toisen jaoston puheenjohtaja